

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobců: a) **Bc. I. K.**, b) **P. K.**, oba zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2016, čj. 623/500/16 16258/ENV/16, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, čj. 5 A 81/2016 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor životního prostředí (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 4. 11. 2004 udělil podle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny navrhovateli – Pražské energetice, a. s., souhlas ke stavební činnosti - rekonstrukce vedení elektrické energie ve stávající trase podle dokumentace pro územní řízení stavby: „*Vedení 2 x 110 kV V303/304 TR Chodov – TR Řeporyje, úsek Modřanská rokle – TR Řeporyje*“ - v ochranném pásmu přírodní památky Nad Závodištěm.

[2] Zároveň magistrát vydal závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny se zásahem do významných krajinných prvků (VKP) les, údolní niva Vltavy, Berounky a bezejmenného toku – pravý přítok Cholupického potoka a udělil

výjimky podle § 56 odst. 1 ve spojení s § 49 a § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazů daných pro zvláště chráněné druhy rostlin, které vyjmenoval, a současně stanovil podmínky pro provádění projednávané činnosti.

[3] V této souvislosti NSS podotýká, že závazné stanovisko, resp. souhlas (či nesouhlas) orgánu ochrany přírody a krajiny ke stavební činnosti, je v daném případě správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Podléhá tedy samostatnému přezkumu ve správním soudnictví (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 - 86).

[4] Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 3. 2016 zamítl jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť žalobci nebyli účastníky správního řízení. Žalobci nebyli ani navrhovateli a rozhodnutí magistrátu se nemohlo přímo dotýkat jejich práv nebo právem chráněných zájmů. Žalobcům postavení účastníka nepřiznává ani zvláštní právní předpis. V době rozhodování magistrátu nebyl pozemek žalobců parc. č. X v k. ú. M. reálně postižen rozhodnutím magistrátu, protože na tomto pozemku nebude probíhat žádná demoliční, stavební či jiná činnost a venkovní (nadzemní) výměna vedení elektrického napětí bude prováděna příjezdem techniky po stávající komunikaci. Rozhodnutí magistrátu vydané k záměru v celé trase liniové stavby pro přenos elektrické energie nebude ve svých účincích na žalobce fakticky také vůbec dopadat, protože při provádění pouhé výměny elektrického vedení právě v dané lokalitě není dán žádný konkrétní důvod pro zásah do prostředí na pozemku (pozemcích) žalobců. Zvláště chráněné druhy se ostatně na těchto pozemcích ani nevyskytují. Žalovaný zdůraznil, že samotné vydání souhlasů orgánu ochrany přírody k zásahu do konkrétních významných krajinných prvků, do ochranného pásma přírodní památky a do biotopů zvláště chráněných druhů je pouze jedním z předpokladů pro realizaci investice, neboť navrhovateli jen dává možnost z hlediska orgánu ochrany přírody takové zásahy provést; rozhodující je až konečné rozhodnutí o umístění či povolení stavby vydané příslušným stavebním úřadem.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, kterou městský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně a) (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností.

[7] Stěžovatelka namítla, že městský soud nepochopil její žalobní námitku, když konstatoval, že pokud stavební práce nebudou probíhat na jejím pozemku, není žalovaným rozhodnutím dotčena. V žalobě citovaná podmínka č. 8, která byla stanovena rozhodnutím magistrátu, se však netýkala provádění stavby, ale ukládala povinnosti do budoucna (po realizaci stavby) a zahrnovala i vyjmenované pozemky stěžovatelky. Stěžovatelka nenamítala, že by se v řízení před magistrátem chtěla vyjádřit ke stavbě samotné, ale chtěla se vyjádřit k podmínkám a okolnostem, které se týkají ochrany přírody a krajiny při provádění stavby a následné rekultivaci. Stěžovatelka zdůraznila, že právo na příznivé životní prostředí náleží nejen spolkům, ale i jednotlivcům, kteří se ve spolcích

pokračování

nesdružují. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, čj. 2 As 187/2017 - 264, uvedla, že veřejný zájem na ochraně příznivého životního prostředí, na ochraně přírody a krajiny je v této věci dán také jejím soukromým zájmem, neboť se zcela evidentně protíná s její „*právní sférou*“ - podmínka č. 8 rozhodnutí magistrátu se týká pozemku v jejím vlastnictví. Její účastenství tedy vyplývá z toho, že jednak stanovenými podmínkami může být dotčeno její vlastnické právo a zároveň má sama právo (hájit právo) na příznivé životní prostředí.

[8] Stěžovatelka rovněž nesouhlasila se závěrem městského soudu o přílišné obecnosti jejích námitek, neboť v žalobě konkrétně uvedla, že lze v podmínkách rozhodnutí stanovit např. použití konkrétní travní směsi, která bude odpovídat místním podmínkám. Kdyby jí správní orgány umožnily účast na řízení a seznámily ji se všemi podklady, mohla by se vyjádřit konkrétněji.

[9] Podle stěžovatelky není rozhodnutí magistrátu také dostatečně určité v otázce, jak má stavebník sanovat invazní druhy. Proto bylo žalobou pomocí příkladů napadeno i toto dotčení (např. postřik herbicidy proti invazním druhům bude zasahovat nejen na pozemky, na kterých proběhla stavba a invazní druhy se tam nacházejí, ale může zasahovat i na sousední pozemky). Není přitom podstatné, zda se též na pozemku stěžovatelky nacházejí zvláště chráněné druhy.

[10] Městský soud dále pochybil, pokud zdůvodnil, proč stěžovatelka nemůže být hlavním účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („nový správní řád“). Ve vztahu k vedlejším účastníkům pak uvedl, že by museli být dotčeni na svých veřejných subjektivních právech (a stěžovatelka tvrdí dotčení jen soukromých práv). Stěžovatelka však dovozovala svou účast v řízení na základě § 27 odst. 2 nového správního řádu [podobně § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení („starý správní řád“)], neboť se jedná o řízení, ve kterém může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech, resp. její práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Uvedené dotčení se přitom dle názoru stěžovatelky nemusí týkat jen veřejných subjektivních práv, ale účastenství lze dovodit též z dotčení soukromých subjektivních práv.

[11] Městský soud ostatně podle stěžovatelky ani nevysvětlil, proč by dotčením práv nemělo být dotčení soukromých práv. Stěžovatelka uvedla, že to, že účel zákona o ochraně přírody a krajiny je primárně veřejnoprávní, nevylučuje, že rozhodnutí vydané na jeho základě může zasáhnout též do soukromých práv a založit účastenství podle § 27 odst. 2 nového správního řádu.

[12] Je také nesprávný závěr městského soudu, že stěžovatelka hájí pouze svá soukromá práva. Stěžovatelka v žalobě tvrdila zájem vlastníka chránit přírodu (i jeho úkol podle § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny), což je právě ono veřejné subjektivní právo, které vyžadoval městský soud. Stěžovatelka je přesvědčena, že napadený rozsudek je z uvedených důvodů také nepřezkoumatelný.

[13] Na závěr stěžovatelka městskému soudu vytkla, že jeho závěry nemají oporu ve správním spisu. Správní spis totiž neobsahuje popis provádění stavby. Z tohoto důvodu

není podložena argumentace žalovaného, kterou městský soud přijal, že se práce nedotknou pozemku stěžovatelky. Bez toho, že by městský soud k této otázce provedl důkaz, vzal bez dalšího za prokázané tvrzení, že stavba nebude probíhat z pozemku stěžovatelky. Příjezdové cesty ke stavbě, které městský soud zmiňuje, jsou však něco jiného než místo provádění stavby.

[14] Stěžovatelka navrhl, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí, své vyjádření k žalobě, jakož i na rozsudek městského soudu.

[16] Uvedl, že výsledek řízení o povolení výše uvedených výjimek, udělení souhlasu a vydání závazného stanoviska nemůže zasáhnout do subjektivních práv vlastníků stavbou potenciálně dotčených pozemků. S ohledem na zásadu uplatňování soukromého práva nezávisle na uplatňování práva veřejného nejsou uvedené správní akty vůbec způsobilé zasáhnout do vlastnických práv stěžovatelky. Předmětem řízení o výjimce, souhlasu i o vydání závazného stanoviska je pouze otázka zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů či rostlin, zásahu do ochranného pásma přírodní památky a zásahu do uvedených VKP z pohledu ochrany přírody a krajiny a případné stanovení podmínek pro realizaci daného zásahu. Uvedené správní akty samy o sobě neumožňují zásahy bez dalšího realizovat. Povinnosti, které jsou vtěleny do podmínek rozhodnutí, jsou adresovány výlučně navrhovateli a nezavazují vlastníky pozemků pod vedením elektrické energie; představují jen podmínky pro případnou realizaci zásahu, která je čistě v dispozici žadatele. Žalovaný zdůraznil, že v daném případě bylo pro realizaci záměru rekonstrukce elektrického vedení třeba rozhodnutí o umístění a povolení stavby. Případné námitky k činnosti jako takové měl vlastník pozemku (stěžovatelka) možnost uplatňovat v řízeních vedených stavebním úřadem.

[17] Stěžovatelka dále opomíjí, že závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, čj. 2 As 187/2017 - 264, se vztahují na posouzení tzv. věcné legitimace v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy a nelze je vztáhnout na otázku účastenství ve správním řízení. Stěžovatelka se snaží prezentovat zásah do svého práva na příznivé životní prostředí, který však dle žalovaného ani z kasační stížnosti není dostatečně seznatelný. Stěžovatelka nespecifikuje relevantní dotčení na svých veřejných subjektivních právech plynoucích z hodnot chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, a proto dle žalovaného nelze uvažovat o jejím postavení vedlejšího účastníka řízení ve smyslu § 14 odst. 1 starého správního řádu či § 27 odst. 2 nového správního řádu. Ostatně celý záměr je již dávno realizován.

[18] Závěrem žalovaný uvedl, že ve správním řízení i v napadeném rozsudku byl záměr žadatele popsán dostatečně přesně a přezkoumatelně a má oporu ve správním spise.

[19] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Otázkou postavení vlastníka pozemku jako účastníka v řízeních dle zákona o ochraně přírody a krajiny se ve vztahu ke stěžovateli soudy zabývají opakovaně. Obdobnou věcí se pak NSS zabýval již v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, čj. 6 As 375/2018 -31, od jehož závěrů nemá důvod se odchýlit ani v nyní projednávané věci.

[22] NSS v první řadě k námitce stěžovatelky, která se týkala nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, konstatuje, že napadený rozsudek netrpí vadami, které by zakládaly důvod nepřezkoumatelnosti. Městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jeho závěry jsou srozumitelné a mají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Otázka, zda závěry městského soudu stran účastenství stěžovatelky ve správním řízení jsou správné, není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ale jeho zákonnosti.

[23] Pro rozhodnutí v této věci je podstatné, co bylo předmětem rozhodnutí magistrátu ze dne 4. 11. 2004. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny udělil souhlas ke stavební činnosti v ochranném pásmu přírodní památky, vydal závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny se zásahem do významných krajinných prvků a udělil výjimky podle § 56 odst. 1 ve spojení s § 49 a § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazů daných pro zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů, jakož i stanovil podmínky pro provádění rekonstrukce vedení elektrické energie ve stávající trase podle dokumentace pro územní řízení výše označené stavby.

[24] Tímto rozhodnutím tedy nebylo vydáno územní rozhodnutí nebo stavební povolení ke stavební činnosti na pozemcích stěžovatelky. Takovou stavební činností stavebníka by stěžovatelka skutečně mohla být přímo zasažena na svých právech nebo povinnostech; ve vztahu k této činnosti by tedy byla splněna obecná podmínka účastenství řízení obsažená v § 27 odst. 2 nového správního řádu (resp. v § 14 starého správního řádu), ovšem zakládající její účastenství v jiném než v nyní posuzovaném správním řízení.

[25] Je ovšem třeba konstatovat, že sama stěžovatelka uváděla, že ve správním řízení se nechtěla vyjádřit ke stavbě samotné. Stěžovatelka také nenamítala výskyt zvláště chráněných rostlinných či živočišných druhů na svých pozemcích.

[26] Těžiště nyní stěžovatelkou uplatněných námitek spočívá v argumentaci, že rozhodnutím správních orgánů (zejména podmínkami stanovenými v rozhodnutí magistrátu) může být dotčeno její právo na příznivé životní prostředí, jakož i její vlastnické právo.

[27] V této souvislosti stěžovatelka odkazuje zejména na podmínku č. 8 rozhodnutí magistrátu, podle níž: *„Po ukončení prací bude důsledně zajištěna rekultivace všech pozemků dotčených stavebními pracemi. Z důvodu prevence šíření ruderalních druhů rostlin a alergenních plevelů bude po ukončení stavebních prací a vegetačních úprav sledován případný nástup invazních druhů rostlin (zejména bolševníku velkolepého, křídlatky, trnovníku bílého*

aj.). Při jejich zjištění bude zajištěno okamžité tlumení jejich expanze a sanace území. Tato povinnost je uložena na dobu tří let.“ V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na to, že rozhodnutí magistrátu se týká i jejích pozemků. Stěžovatelka již v žalobě namítala, že se tak autoritativně stanovují podmínky pro výkon činnosti prováděné na pozemcích ve vlastnictví jejím a žalobce b), jakož i podmínky, za nichž budou muset strpět případné provádění dané činnosti, tj. zásahy do pozemků v jejich vlastnictví. Magistrát totiž uložil navrhovateli nejen podmínky, za nichž může uskutečnit stavební činnost, ale také povinnost provést další opatření (vysekávání invazních druhů), která nejsou projednávána stavebním úřadem. Proti těmto zásahům (podmínkám) musí mít vlastníci pozemků podle názoru stěžovatelky možnost se bránit. Mohou také požadovat stanovení dalších podmínek v zájmu ochrany přírody, které by se vztahovaly k jejich pozemkům – např. stanovení, že k rekultivaci pozemků po provedených pracích je možno použít pouze směsi travních semen odpovídajících stanovišti.

[28] NSS konstatuje, že ani „posun“ argumentace stěžovatelky oproti kauze rozhodované šestým senátem na podstatě věci nic nemění.

[29] Stěžovatelka se totiž svou argumentací snaží docílit ochrany nikoli svých veřejných, ale soukromých práv, když dovozuje, že na základě svého práva na příznivé životní prostředí má též právo na ochranu svého vlastnického práva.

[30] K této otázce se vyjádřil již šestý senát ve věci sp. zn. 6 As 375/2018, když dovodil: „[n]elze v řízení o povolení výjimky pro zásah do biotopu vybraných zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin řešit de facto soukromoprávní spor mezi stěžovatelkou a stavebníkem. V takovém případě potom má stěžovatelka zajištěn přístup k civilnímu soudu s příslušnou žalobou, v níž může namítat překročení oprávnění vyplývajících z příp. věcného břemene, resp. soukromoprávní imise. To, že stavebník získá povolení pro zásah do biotopu zvláště chráněných živočichů nebo rostlin podle zákona o ochraně přírody k činnosti, pro kterou nepotřebuje již žádné jiné veřejnoprávní povolení, ještě neznamená, že na něj nedopadají obecné soukromoprávní povinnosti dle občanského zákoníku.“

[31] K obdobnému závěru stran toho, že správní řízení, jehož předmětem je ochrana životního prostředí, nemá sloužit k řešení individuálních sporů mezi investorem a vlastníky dotčených či mezujících nemovitostí, se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, čj. 3 As 1/2012 - 21, v němž uvedl, že „ze shora citovaného vyplývá, že povolením dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ovzduší k faktickým zásahům do práv nebo povinností vlastníků nemovitostí nacházejících se v okolí předmětného zdroje znečišťování ovzduší nedochází. Povolení totiž obsahuje formulaci podmínek pro ochranu ovzduší a teprve v navazujícím řízení dle stavebního zákona, jehož je žalobce z titulu vlastnictví okolních nemovitostí účastníkem, budou tyto podmínky zahrnuty do podkladů pro rozhodování stavebního úřadu. Stanovení podmínek ochrany životního prostředí není dle názoru Nejvyššího správního soudu způsobilé práva či povinnosti vlastníků okolních nemovitostí přímo zasáhnout. Takový následek může způsobit až navazující rozhodnutí stavebního úřadu v řízení dle stavebního zákona.“

[32] Nelze přitom souhlasit ani s kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť městský soud při posouzení, z jakých důvodů nemůže být stěžovatelka

pokračování

účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 1 nového správního řádu a zejména ve smyslu § 27 odst. 2 téhož zákona, vysvětlil, proč by dotčením práv nemělo být dotčení soukromých práv.

[33] Městský soud se touto otázkou podrobně zabýval, a to rovněž se zohledněním stěžovatelkou (a žalobcem) namítané podmínky č. 8 rozhodnutí magistrátu (viz odst. [36] a násl. napadeného rozsudku). Stěžovatelce objasnil, že se mylí, pokud dovozuje, že činnost uvedená v této podmínce představuje zásah do jejích vlastnických práv. Městský soud správně konstatoval, že rozhodnutí orgánu ochrany přírody primárně zavazuje žadatele (a tedy se dotýká jeho práv a povinností). Dotčení třetích subjektů v obecné rovině sice vyloučeno není, avšak musí být zjevné, že se rozhodnutí orgánu ochrany přírody může dotknout práv nebo povinností jiných osob způsobem, který přímo souvisí s ochranou konkrétních hodnot vyplývajících z účelu, který je zákonem sledován. Dotčen proto nebude subjekt, který tvrdí toliko zásah do svých soukromých práv, a nikoli přímé dotčení na svých veřejných subjektivních právech odvíjejících se od veřejného zájmu na ochraně přírody. Závěru městského soudu, který učinil s odkazem na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6 As 375/2018, že ochrana vlastnických práv před neoprávněným zásahem je poskytována pomocí prostředků soukromého práva, nikoli práva veřejného (viz odst. [39] napadeného rozsudku), nelze nic vytknout. Závěry městského soudu jsou jasné, přezkoumatelné a správné.

[34] NSS není zřejmé, jakým způsobem by orgán ochrany přírody a krajiny v daném řízení zasáhl či ochránil individuální zájmy stěžovatelky, když možné zásahy, vůči nimž stěžovatelka brojí, mohou mít prapůvod jen ve stavební činnosti třetí osoby, která je však povolována v jiném typu veřejnoprávního řízení a podle jiného (stavebního) zákona.

[35] V této souvislosti nemůže NSS ve shodě se žalovaným přisvědčit ani odkazu stěžovatelky na usnesení rozšířeného senátu čj. 2 As 187/2017 - 264, neboť jeho závěry se vztahují na posouzení věcné legitimace v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Nelze je proto bez dalšího vztáhnout na otázku účastenství ve správním řízení.

[36] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani ohledně její námitky, že městský soud nesprávně dovodil přílišnou obecnost jejích námitek, ačkoli v žalobě konkrétně uvedla, že lze v podmínkách rozhodnutí stanovit např. použití konkrétní travní směsi, která bude odpovídat místním podmínkám.

[37] Městský soud v tomto směru konstatoval, že „Žalobci se dovolávali práva obrany proti podmínkám stanoveným v rozhodnutí magistrátu pouze v obecné rovině bez bližší specifikace, která by byla věcně relevantní a pro danou věc přiléhavá. Ve světle skutečnosti, že realizace posuzovaného záměru je navržena tak, že pozemky ve vlastnictví žalobců nemají být prováděním stavebních prací fakticky dotčeny (viz výše), nemůže obstát ani (konkrétnější) argumentace týkající se „práva“ žalobců na uplatnění požadavku na způsob rekultivace pozemků za použití travních semen odpovídajících stanovišti apod., když je zřejmé, že potřeba půdní obnovy u pozemků ve vlastnictví žalobců v souvislosti s realizací záměru nenastane.“ NSS je přesvědčen o tom, že uvedené posouzení je správné a odpovídá žalobní argumentaci a povaze posuzované věci, jak již byla výše popsána. Ani v této otázce se nejedná o ochranu

veřejných subjektivních práv stěžovatelky, neboť její pozemky neměly být prováděním stavebních prací dotčeny, přičemž městský soud též příležitostně konstatoval, že smyslem stanovení podmínek podle § 49 a § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny je zajištění ochrany konkrétních rostlin a živočichů před jejich poškozením a zničením, nikoli ochrana soukromých zájmů vyplývajících z vlastnictví pozemků a potřeby jejich rekultivace, resp. obnovení jejich předešlého stavu. Stěžovatelka přitom ani nenamítala výskyt zvláště chráněných rostlinných či živočišných druhů na svých pozemcích a žalovaný jejich existenci výslovně vyloučil.

[38] V této souvislosti stěžovatelka rovněž vytýká rozhodnutí magistrátu jeho neurčitost, neboť neuvádí, jakým způsobem má stavebník sanovat invazní druhy. Touto otázkou se rovněž městský soud zabýval (viz odst. [37] napadeného rozsudku) a NSS nemůže nic vytknout jeho závěru, že způsob, jakým má být zamýšlený (stavební) záměr realizován, orgán ochrany přírody, vyjma zhodnocení dopadů tohoto záměru (jeho provedení) do přírody a krajiny, neposuzuje a neschvaluje. Případné zásahy do pozemků ve vlastnictví žalobců, k nimž by snad mohlo dojít v souvislosti s vlastní realizací stavebního záměru, resp. po něm (tedy např. rekultivace, stěžovatelkou namítaná sanace apod.), jsou proto bez jakékoli věcné návaznosti na řízení, které o žádosti vede orgán ochrany přírody. Nelze samozřejmě v obecné rovině vyloučit, že např. nesprávně prováděná rekultivace (sanace apod.) zasáhne i pozemky ve vlastnictví třetích osob (např. stěžovatelky) - to je však otázkou soukromého práva. Nezbyvá tedy než zopakovat, že rozhodnutí magistrátu nijak nezasahuje stěžovatelčina veřejná subjektivní práva či povinnosti.

[39] Jen pro úplnost lze také dodat, že stěžovatelčin požadavek na stanovení zcela konkrétního způsobu tlumení expanze invazních druhů rostlin a sanace území je stěží realizovatelný, neboť se z povahy věci bude odvíjet od konkrétní situace, která teprve může (ale nemusí) nastat a kterou nelze ve všech podrobnostech předvídat (k expanzi vůbec nemusí dojít, může mít různý rozsah a formu a od toho se teprve může odvíjet stanovení způsobu sanace). S přihlédnutím k povaze věci a ukládané povinnosti (navrhovateli, a nikoli stěžovatelce) tak nelze i z tohoto důvodu mluvit o neurčitosti rozhodnutí magistrátu.

[40] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že závěry městského soudu nemají oporu ve správním spisu, neboť správní spis neobsahuje popis provádění stavby.

[41] V první řadě je nutné konstatovat, že správní spis ani nemůže popis provádění stavby obsahovat, a to již z toho prostého důvodu, že rozhodnutí správních orgánů byla z povahy věci logicky vydána již před provedením stavby. Následné provedení stavby tak jen stěží může mít vliv na tato správní rozhodnutí.

[42] Jinak nelze než souhlasit s vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti, že ze správního spisu (zejm. z textové a grafické části projektové dokumentace, z plánu příjezdových cest apod.) plyne, že v případě dotčeného stožáru č. 24 se nejedná o jeho výměnu spojenou se stavebními pracemi, ale o demontáž zemnicího lana a fázových vodičů, která bude (byla) prováděna nadzemně prostřednictvím techniky (plošiny) ze stávající komunikace, která je mimo pozemek stěžovatelky. Není ostatně sporné,

pokračování

že daná stavba (výměna nadzemního vedení velmi vysokého napětí) byla již dávno uskutečněna. Stěžovatelka přitom ani v kasační stížnosti netvrdí, že by její pozemek byl stavebními pracemi zasažen. Z ničeho nelze ani dovodit, že by se realizace stavby od dokumentace, která je obsažena ve správním spise, odchýlila. Na uvedeném nemění nic ani námitka, že příjezdové cesty ke stavbě jsou něco jiného než místo provádění stavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[44] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. února 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu